

řádném zjištění, zda neodporuje spisům resp. zda podává se logicky z výsledků šetření ve spisech uloženého a zda úřad k němu dospěl za šetření podstatných předpisů o řízení správním.

V tomto směru jest uvést toto:

Ze spisů a ztvrzení st-le samého jde, že vzdálenost mezi H. a L. činí 8 km, že je tu spojení vlakové a že jízda vlakem trvá 30 minut. Za tohoto stavu věci, zejména za nynějších poměrů bytových, kde stále dojíždění vlakem na vzdálenosti i značně větší jest zjevem zcela obvyklým, nelze shledati, že by závěr úřadu spočíval na neúplném zjištění, že by odporoval spisům nebo že by byl logicky nemožný. Proti tomu nelze důvodně namítati, ani že prý pojem »poblíže ležící« je omezen na vzdálenost 2 km, ani že za normálně přístupné nelze pokládati místo, které leží tak, že st-l je nucen od časného rána až do večera (6.45 ráno z H., 18.50 večer zpět) trávit a přes den se stravovati mimo domácnost a že vyžadují-li jeho služ. povinnosti jeho přítomnosti v L. také ještě večer, nemá již později vůbec možnost vrátiti se do H. Proti těmto údajům stížnosti stačí poukázati jednak na to, co již shora řečeno o st-lem dovolávaných předpisech jiných, jednak na to, že jde tu nikoliv o to, zda bydlení v H. jest pro st-le účelné nebo výhodné, nýbrž jen o to, zda pro stát jako zaměstnavatele vzniká z á v a z e k poskytovat mu z tohoto titulu nějaké příplatky, jednak konečně na to, že — jak nss vyslovil již opět, tak na příklad v náhl. Boh. 3822 adm. život odloučený od domácnosti jest vůbec základním předpokladem nároku na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

Porušení nějakých podstatných forem řízení konečně stížnost ani nevrhá, ani ho soud neshledal. Je proto i nss podle § 6, odst. 1 svého zák. na shora uvedený závěr žal. úřadu vázán.

Za tohoto stavu věci nelze shledati ani nezákonnosti ani vadnosti ve výroku žal. úřadu a bylo stížnost zamítnouti.

Č. 4358.

Řízení před ns-em. — Administrativní řízení. — Vojenské věci (Slovensko): Výrok mno, kterým se zamítá žádost za náhradu určité částky za rekvisici zboží čsl. vojskem na cizím území, není rozhodnutím správního úřadu.

(Nález ze dne 27. ledna 1925 č. 21.722/24).

Věc: Firma B.-H., lesní průmysl, úč. spol. v Trenčíně (adv. Dr. Václ. Dvořák z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (min. místotaj. Dr. Kar. Řezáč) stran náhrady za rekvirované dříví a koňské postroje.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

Důvody: Stěžující si společnost vznesla na žal. min. v podání z 19. března 1921, došlém u řečeného min. dne 23. března 1921, žádost o náhradu částky 50.350 K. Žádost tu opřela tvrzením, že v srpnu 1919 odeslala ze svého závodu v O. (Maďarsko) 216.750 kg dřeva různým firmám, kteréžto dříví dopraveno bylo do stanice Bánréve. Toho času obsadilo čsl. vojsko stanici Bánréve a zabavilo prý na rozkaz českého demarkačního velitele D. 15. srpna 1919 veškeré toto dříví. Mimo to

zabavilo vojsko ve skladišti st-lčině v O. 62 m³ dřeva a jeden pár koňských strojů. Dříví má cenu 49.350 K a koňské postroje 1000 Kč.

Mno sdělilo intendanci zem. vojenského velitelství v Bratislavě nař. výnosem toto:

»Žádost firmy B. H. lesní priemysl, úč. spol., o náhradu za dříví budiž zamítnuta, ježto jde o rekvisici, která byla provedena čsl. vojskem na cizím území.«

Intendace vydala stěžující si společnosti následující vyřízení:

»Ve smyslu výn. mno z 22. února 1923 Vám sdělujeme, že nelze Vaši žádosti o náhradu škody 50.350 Kč vyhověti, poněvadž jde o rekvisici, která byla provedena na cizím území.«

Maje rozhodovati o stížnosti do posléz uvedeného výnosu mno pro vady řízení a nezákonnost podané, uvážil nss toto:

Nss jest dle § 2 č. 6 zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. povolán rozhodovati o nárocích proti státu jen tenkrát, rozhodly-li již o nárocích těchto v mezích své příslušnosti v instančním pořadí úřady správní a jde-li toliko o přezkoumání tohoto rozhodnutí. Nss může tedy dle tohoto ustanovení podrobiti své kognici toliko autoritativní, právní moci schopný výrok, nikoliv pouhé právní moci nezpůsobilé prohlášení, jímž úřad správní odepřel uznati nárok proti státu uplatňovaný.

Mno nař. vynesemím »nevyhovělo žádosti za náhradu škody«, které st-lka na státu se domáhala. Z formulace této není nutno souditi, že mno osobovalo si kompetenci o nároku st-lčině rozhodnouti výrokem autoritativním. Bylo by tedy možno uznati nař. usnesení za takový autoritativní výrok jen tehdy, je-li mno příslušné, aby o řečeném nároku rozhodlo, t. j. výrok právní moci schopný vydalo.

St-lka vyvozuje uplatněný nárok výslovně z ustanovení § 24 zák. čl. LXVIII z r. 1912. Rozhodovati o nárocích na odškodnění za úkon válečný, jakož i o nárocích na náhradu škody na základě citovaného zákona vzešlých, jest však dle § 33 téhož zák. článku příslušna zvláštní komise složená ze zástupců zúčastněných ministerstev, nikoli mno.

Na tom nebylo nic změněno zákonným článkem XXIII z r. 1916, kterým byl min. zeměbrany jen zmocněn ustanoviti nařízením, že dotčené nároky mohou býti vyřízeny ujednáním se stranami, tedy cestou smírnou před komisemi okresními nebo zemskými.

Příslušnost vyřizovati nároky takové úředním r o z h o d n u t í m, to jest jednostranným aktem autoritativním, zůstala nadále vyhražena řečené meziministerské komisi ve smyslu § 3 zák. čl. LXVIII z r. 1912. Není tedy možno přiznati mno kompetenci rozhodovati o nároku, o který jde. Za tohoto stavu práva nelze svrchu reprodukované vynesení mno uznati za výrok dle § 2 č. 6 zák. z 2. listopadu 1918 č. 3 Sb. před nsse-m nařikatelný, a jeví se tedy stížnost nepřípustnou.

Pokud pak st-lka snaží se uplatňovaný nárok in eventum opíratí o to, že rekvisice provedena byla na majetku čsl. státních občanů, byť i snad na cizím území státním a hledá-li takto právní základ tvrzeného nároku mimo zákon o úkonech válečných, nemění to nic na právní povaze nař. výroku, neboť není vůbec žádné normy, jež by udílela mno příslušnost o náhradních nárocích mimo rámec zák. o válečných úkonech rozhodovati způsobem autoritativním.

Bylo tedy stížnost odmítnouti jako nepřípustnou.